

Arrest

nr. 348 659 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. TUCI
Vergoteplein 10B
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 januari 2026 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2026 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 april 2021 bekam verzoeker een bijlage 15bis, gevolgd door een attest van immatriculatie op 14 september 2021 en een verblijfstitel van beperkte duur of een A-kaart op 20 januari 2022 als echtgenoot van een Albanese onderdaan, mevrouw R.S., erkend vluchteling in België.

1.2. Op 16 januari 2023 besliste verweerder het tijdelijk verblijf van verzoeker te verlengen tot 4 januari 2024.

1.3. Op 13 december 2023 verliet verzoeker de echtelijke woonst.

1.4. Op 29 december 2023 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in tot verlenging van zijn verblijfstitel.

1.5. Per brief van 13 februari 2024 deelde verweerder aan verzoeker mee dat hij overweegt een einde te stellen aan het verblijfsrecht omdat blijkt het rijksregister verzoeker sinds 13 december 2023 niet meer

samenleeft met zijn echtgenote en dus niet langer aan de voorwaarden van het verblijf is voldaan. Deze brief werd op 21 februari 2024 aan verzoeker ter kennis gegeven.

1.6. Op 20 maart 2024 en 11 juni 2025 maakte verzoeker stukken over aan verweerder.

1.7. Op 11 juli 2024 werd de echtscheiding uitgesproken tussen verzoeker en mevrouw R.S.

1.8. Op 13 januari 2026 trof verweerder een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [B.]

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene voldoet op basis van de voorgelegde stukken niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel art.10 §1, 4° van de (oude) wet van 15.12.1980. Daarin staat immers het volgende:

“Volgende familieleden van een vreemdelingen (...) zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.” 4°, eerste en tweede streepje: “de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, (...)”.

Betrokkene diende een aanvraag in voor gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, in functie van zijn echtgenote, mevrouw [R.S.] (RR [...], hierna de referentiepersoon). Op basis hiervan verkreeg hij een verblijfsmachtiging. Op 01.04.2021 heeft de betrokkene een bijlage 15bis bekomen, gevolgd door een attest van immatriculatie op 14.09.2021 en een A-kaart op 20.01.2022, in het kader van artikel 10.

Op 29.12.2023 heeft onze dienst zijn aanvraag tot verlenging van zijn machtiging tot verblijf ontvangen. Deze verlengingsaanvraag bevatte volgende documenten:

-arbeidsovereenkomst en loonfiches van de periode 9.2023 t.e.m. 11.2023 op naam van de betrokkene

-blanco strafregister dd. 29.11.2023 op naam van betrokkene

-bewijs van ziekteverzekering

-attesten geen OCMW-steun dd. 30.11.2023

-attest van het Agentschap Integratie & Inburgering dd. 10.10.2022, waarin wordt verklaard dat de betrokkene sinds 07.12.2021 een inburgeringstraject volgt en het volgende onderdeel met succes heeft afgerond: de cursus

Maatschappelijke Oriëntatie in het Albanees (11/03/2022 – 06/05/2022) en ingeschreven is voor een cursus Nederlands A1 bij CVO Semper (20/09/2022 – 26/01/2023)

Uit het Rijksregister blijkt dat er sinds 13.12.2023 geen samenwoning meer was met de referentiepersoon. Aangezien wij bijkomende informatie nodig hadden over de concrete toedracht van het ontbreken van de gezinsscel, werd op 13.02.2024 gevraagd de aanvraag op dat vlak te vervolledigen, alsook de humanitaire elementen over te maken die van belang konden zijn bij de beoordeling van de actuele situatie van de betrokkene. Dit hoorrecht werd op 21.02.2024 aan de betrokkene betekend. Als reactie op het hoorrecht werden op 20.03.2024 en 11.06.2025 aanvullende stukken overgemaakt.

-mail van betrokkene dd. 19.03.2024 toelichting situatie
-attest geen OCMW-steun dd. 02.06.2025 op naam van de betrokkene
-blanco strafregister dd. 02.06.2025 op naam van betrokkene
-bewijs van ziekteverzekering dd. 2.06.2025 op naam van de betrokkene
-loonfiches van de periode 1/2024 t.e.m. 12/2024 en van 01/2025 t.e.m. 5/2025 op naam van de betrokkene

Tot op heden heeft onze dienst geen bijkomende documenten ontvangen. Na de betekening van onze instructie in de vorm van hoorrecht van 13.02.2024 zijn, naast de reeds vermelde stukken, geen aanvullende documenten ingediend. Onze beoordeling is dan ook uitsluitend gebaseerd op de voorgelegde bewijsstukken en de raadpleegbare informatie in openbare databanken.

Op basis van de voorliggende elementen kan redelijkerwijs worden gesteld dat de relatie tussen meneer en de referentiepersoon geen stand heeft gehouden. De echtscheidingsprocedure werd opgestart en op 11.07.2024 sprak de rechtbank van eerste aanleg de echtscheiding uit, welke op 27.08.2024 werd overgeschreven bij de DABS van Merchtem (akte nr. 20240035693687). Uit het Rijksregister blijkt bovendien dat de betrokkene de gezamenlijke woonst reeds op 13.12.2023 had verlaten. De gezinshereniging hield daarmee op te bestaan en de betrokkene vormt geen gezinscel meer met de referentiepersoon. Overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 2°, kan dan ook een einde worden gesteld aan het verblijf van de betrokkene.

Wanneer een einde wordt gesteld aan een dergelijk verblijf, mag dit enkel gebeuren gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §3 of 4, na afgifte van het document dat bewijs dat de aanvraag werd ingediend. is het wel degelijk de bedoeling dat er rekening wordt gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (zie daartoe art. 11, §2, tweede lid). Ook dit werd vermeld in de brief van 13.02.2024. Op basis van wat betrokkene vervolgens heeft voorgelegd, kan er echter niet toe besloten worden dat er geldige humanitaire bezwaren zijn om het verblijf niet te beëindigen en aldus mijnheer verder te machtigen tot verblijf. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het verblijfsrecht wel degelijk kan beëindigd worden, gezien betrokkene nog geen 5 jaar in België verblijft.

Verder wat betreft zijn gezinsleven, dit hield op te bestaan met de referentiepersoon. Meneer betwist dit geenszins, er is geen samenwonen en de echtscheiding is reeds uitgesproken. Betrokkene heeft in zijn eigen schrijven via mail verklaard erg boos te zijn dat hij problemen had met zijn vrouw en als hij terug gaat naar zijn land, hij niets heeft daar en dat hij gewerkt heeft. Met een aantal van de voorgelegde stukken, zoals arbeidsovereenkomst en loonfiches tracht betrokkene wel aan te tonen dat hij zijn leven hier in België heeft opgebouwd en in eigen land niets meer heeft. Wat betreft de duur van het verblijf van de betrokkene in België, kan worden vastgesteld dat dit van eerder kortstondige aard is. Tot op heden gaat het om een verblijf van minder dan vijf jaar (aankomstverklaring – aankomst op 04.03.2021), wat, gelet op zijn leeftijd, niet als betekenisvol kan worden beschouwd. In deze relatief korte periode is het de betrokkene wel gelukt zich in te schrijven voor een inburgeringstraject, waaruit blijkt dat hij sinds 07.12.2021 een inburgeringstraject volgt en het onderdeel 'Maatschappelijke Oriëntatie in het Albanees' met succes heeft afgerond. Daarnaast was hij ingeschreven voor een cursus Nederlands A1 bij CVO Semper (20.09.2022 – 26.01.2023) en heeft hij werk gevonden, wat onmiskenbaar positieve elementen zijn. Deze elementen vormen echter geen bezwaar om de huidige beslissing te nemen. De inburgering in het Albanees en de tewerkstelling zijn immers van recente datum. Van een duurzame verankering in België, voortvloeiend uit de tewerkstelling, het volgen van de verplichte inburgering, is naar ons oordeel nog geen sprake. Ten slotte, wat betreft de banden van de betrokkene, zowel familie-, culturele als sociale banden met zijn land van herkomst, werd feitelijk niets aangetoond. Het is evenwel redelijk aan te nemen dat de betrokkene nog voldoende vertrouwd is met de taal of talen van zijn herkomst, aangezien hij inburgering in het Albanees heeft gevolgd. Mede doordat hij gehuwd is geweest met een vrouw van Albanese origine, kan worden aangenomen dat zij als koppel hun moedertaal of talen hebben gesproken en hun culturele, religieuze en sociale tradities in ere hebben gehouden. Het administratief dossier biedt eveneens geen aanwijzingen dat betrokkene, vanwege een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, belemmerd zou worden om terug te keren naar dat land. In reactie op ons hoorrecht van 13.02.2024 heeft betrokkene geen overgemaakt die dit zouden kunnen aantonen. Ook heeft hij geen bewijzen verstrekt waaruit blijkt dat het voor hem onmogelijk zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Geen van de andere voorgelegde documenten, zoals het blanco strafregisters, het bewijs van ziekteverzekering, attesten van geen leefloon, enz., brengen iets bij betreffende de na te gaan humanitaire elementen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Vandaar dat ook bovenstaande humanitaire elementen geen verschil maken bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf van betrokkene op basis van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Indien betrokkene van mening is dat hij door de situatie in zijn land van origine bescherming moet krijgen, staat het hem vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Op basis van de informatie die heden ter beschikking is in het dossier, kan er niet toe besloten worden dat hij bij terugkeer naar zijn voormalige verblijfplaats, een mensonwaardige behandeling te wachten staat."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *"schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"*.

Hij betoogt als volgt:

"Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

De motivering van de bestreden beslissing houdt geenszins rekening met de feitelijke situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing beperkt zich tot de vaststelling dat verzoeker niet langer samenwoont met de referentiepersoon en dat de echtscheiding werd uitgesproken, om hieruit automatisch af te leiden dat niet langer voldaan is aan de voorwaarden van artikel 10 Vreemdelingenwet. Een dergelijke redenering houdt geen rekening met de concrete omstandigheden waarin de relatiebreuk heeft plaatsgevonden.

Uit de feitelijke elementen van het dossier blijkt dat de beëindiging van de samenwoning geenszins haar oorsprong vond in huwelijksconflicten tussen verzoeker en zijn echtgenote, maar wel in uitzonderlijke externe omstandigheden. Meer bepaald werd verzoeker kort na zijn aankomst in België slachtoffer van een ernstig arbeidsongeval, ten gevolge waarvan hij gedurende een aanzienlijke periode arbeidsongeschikt was.

Als gevolg van deze situatie werd aanzienlijke familiale druk uitgeoefend, in het bijzonder door de vader van de referentiepersoon, die verzoeker wegens dit ongeval niet langer als een geschikte echtgenoot beschouwde.

De ontstane situatie werd voor verzoeker uiteindelijk onhoudbaar. Deze aanhoudende druk uitgeoefend door de vader van de referentiepersoon ging gepaard met vernederende opmerkingen, psychische druk en een voor verzoeker bijzonder belastende familiale context. Onder deze omstandigheden zag verzoeker zich genoodzaakt de gezinswoning te verlaten, hetgeen uiteindelijk heeft geleid tot de echtscheiding tussen partijen.

De moeilijkheden binnen de familiale sfeer zijn ontstaan na het arbeidsongeval waarvan de heer [K.] op 22 maart 2021 het slachtoffer werd en dat aanleiding gaf tot een periode van arbeidsongeschiktheid. Vanaf dat ogenblik wijzigde de houding van de vader van mevrouw [R.S.] ten aanzien van de heer [K.] aanzienlijk. Sinds dit ongeval werd de heer [K.] door de vader van mevrouw [R.S.] niet langer als een geschikte echtgenoot voor mevrouw [R.S.] beschouwd.

Vanaf dat moment werd de heer [K.] geconfronteerd met ernstige vormen van intrafamiliale druk en psychisch geweld uitgeoefend door de vader van mevrouw [R.S.]. Dit geweld manifesteerde zich onder meer in herhaaldelijke vernederende opmerkingen, aanhoudende druk en buitensporige verwachtingen die aan verzoeker werden opgelegd, hetgeen een bijzonder belastende familiale context creëerde.

Als gevolg van deze voortdurende psychische belasting en de vijandige familiale context waarin de heer [K.] zich bevond, werd de situatie voor hem geleidelijk onhoudbaar. De heer [K.] zag zich uiteindelijk genoodzaakt de gezinswoning te verlaten teneinde zich te onttrekken aan de psychische druk en het intrafamiliale geweld waarvan hij het slachtoffer was.

Het dient daarbij te worden benadrukt dat de echtscheiding tussen de heer [K.] en mevrouw [R.S.] werd uitgesproken door onderlinge toestemming. Dit gegeven bevestigt dat tussen de echtgenoten zelf geen wezenlijke huwelijksconflicten bestonden die aan de basis lagen van de relatiebreuk. De ontwrichting van het huwelijk vond haar oorsprong niet in een conflict tussen partijen, maar wel in de externe familiale druk en het psychisch geweld uitgeoefend door de vader van mevrouw [R.S.], waardoor het voortzetten van het samenleven redelijkerwijze niet langer mogelijk was.

De bestreden beslissing verwijst naar de mail van verzoeker doch houdt op geen enkele wijze rekening met deze problemen.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

De bestreden beslissing beantwoordt niet aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;”

2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 5 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bijlage 14ter in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken omdat hij geen huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de referentiepersoon. Tevens wordt in het licht van artikel 11, vijfde lid van de Vreemdelingenwet rekening gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing.

2.3. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° [...];

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° [...];

4° [...];

5° [...].

De op het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het

partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonst het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

[...].”

2.5. Verzoeker voert aan dat verweerder geen rekening houdt met zijn persoonlijke situatie en in het bijzonder de concrete omstandigheden waarin de relatiebreuk heeft plaatsgevonden met de referentiepersoon. Hij voert aan dat uit de *“feitelijke elementen van het dossier”* blijkt dat deze is te wijten aan *“uitzonderlijke externe omstandigheden”*. Namelijk werd *“aanhoudende druk uitgeoefend door de vader van referentiepersoon [die] ging gepaard met vernederende opmerkingen, psychische druk en een voor verzoeker bijzonder belastende familiale context”*. Verzoeker beschrijft dit als *“psychisch geweld”*. Aan de basis hiervan lag een ernstig arbeidsongeval waarvan hij het slachtoffer werd waardoor hij *“gedurende een aanzienlijke periode arbeidsongeschikt was”*. Om deze reden beschouwde zijn voormalige schoonvader hem niet langer als een geschikte echtgenoot. Verzoeker geeft aan dat de situatie onhoudbaar werd waardoor hij zich genoodzaakt zag de gezinswoning te verlaten, wat dan ook heeft geleid tot een echtscheiding. Hij benadrukt dat aan de relatiebreuk aldus *“geen wezenlijke huwelijksconflicten”* ten grondslag lagen. Dat de echtscheiding in onderlinge toestemming werd uitgesproken bevestigt dit, zo stelt verzoeker.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij de echtelijke woonst verliet op 13 december 2023 waarna de echtscheiding op 11 juli 2024 werd uitgesproken en dat er dus niet langer sprake is van een gezinscel met de referentiepersoon. De stukken die verzoeker voegt bij het verzoekschrift van zijn verloving en huwelijk doen hier geen afbreuk aan (stukken twee en drie gevoegd bij het verzoekschrift).

2.7. Ook wordt niet betwist dat de bestreden beslissing tijdig werd genomen overeenkomstig artikel 11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet *“gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend”*. Verweerder oordeelde dan ook correct dat: *“De gezinshereniging hield daarmee op te bestaan en de betrokkene vormt geen gezinscel meer met de referentiepersoon. Overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 2° kan dan ook een einde worden gesteld aan het verblijf van de betrokkene.”* en *“dient te worden vastgesteld dat het verblijfsrecht wel degelijk kan beëindigd worden, gezien betrokkene nog geen 5 jaar in België verblijft”*.

2.8. Voor zover verzoeker beoogt aan te voeren dat hij valt onder de uitzonderingsgrond van artikel 11, §2 vierde lid van de Vreemdelingenwet waar hij verklaart dat hij het slachtoffer werd van psychisch geweld vanwege zijn voormalige schoonvader en dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verweerder hierover heeft geïnformeerd. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing verwijst naar zijn e-mail *“doch houdt op geen enkele wijze rekening met deze problemen”*. De Raad stelt inderdaad vast dat in de bestreden beslissing wordt vermeld *“betrokkene heeft in zijn eigen schrijven via mail verklaard erg boos te zijn en dat hij problemen had met zijn vrouw en als hij terug gaat naar zijn land, hij niets heeft dat en dat hij gewerkt heeft.”* Deze e-mail wordt door verzoeker als stuk 6 aan het verzoekschrift gevoegd en bevindt zich tevens in het administratief dossier. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker in voormelde e-mail slechts schrijft dat hij problemen heeft met zijn vrouw. Nergens worden de feiten vermeld die aan de basis liggen van zijn relatiebreuk zoals beschreven door verzoeker in het verzoekschrift. Verzoeker kan niet de verwachting koesteren dat de bestreden beslissing rekening houdt met elementen die hij niet heeft meegedeeld aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat zijn arbeidsongeschiktheid die aan de basis van de problemen met zijn voormalige schoonvader zou liggen blijkt uit het medisch attest dat verzoeker als stuk 4 bij het verzoekschrift voegt slechts twee maanden duurde, van 22 maart 2021 tot 22 mei 2021. Het betreft dus allerm minst een aanzienlijke periode zoals verzoeker beweert. Ook blijkt uit de arbeidsovereenkomst en loonfiches die hij aan

verweerder overmaakte, die zich in het administratief dossier bevinden, dat hij sinds 16 september 2021 een arbeidscontract van onbepaalde duur had en dat hij aan de slag was van september tot en met december 2021, dat hij in 2022 negen maanden werkte en ook in 2024 en 2025 aan slag was.

2.9. Verzoekers betoog dat “*geen wezenlijke huwelijksconflicten*” aan de basis van relatiebreuk liggen wat volgens hem wordt aangetoond doordat de echtscheiding in onderlinge toestemming werd uitgesproken (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift) doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat zijn verblijfsrecht kan worden beëindigd omdat er geen sprake meer is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven. Doet hieraan ook geen afbreuk de “*recente communicatie*”, van 23 november 2025 tussen verzoeker en mevrouw R.S. over hun “*verlovingsintentie*” waarin het volgende kan worden gelezen “*Mijn oogappel (...) Wanneer zullen wij twee verloven? Wel ja Pff Ik kan het niet meer aan*” (stuk 7 bij het verzoekschrift).

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoeker op: “*Schending van het proportionaliteitsprincipe en zorgvuldigheidsbeginsel*”

Hij betoogt als volgt:

“De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken houdt duidelijk geen rekening met alle juridische en feitelijke elementen met betrekking tot de specifieke situatie van de heer [K.]”

De inadequate motivering en het niet in aanmerking nemen van alle elementen van de zaak en een grondig onderzoek hiervan zijn in strijd met het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zoals aangegeven, is de persoonlijke en gezinssituatie van de heer [K.] immers niet onderzocht ondanks de mail van de heer [K.] waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing.

De intrekking van het verblijfsrecht vormt een bijzonder ingrijpende maatregel, nu verzoeker zijn leven in België heeft opgebouwd en hier duurzame persoonlijke en maatschappelijke banden heeft ontwikkeld. Verzoeker heeft in België tewerkstelling gevonden, zich actief geïntegreerd in de samenleving en inspanningen geleverd om zijn maatschappelijke participatie te versterken, onder meer door het volgen van Nederlandse taallessen teneinde de taal beter te beheersen.

Deze positieve integratie-elementen worden overigens uitdrukkelijk erkend in de bestreden beslissing zelf. Niettemin worden zij door de Dienst Vreemdelingenzaken buiten beschouwing gelaten op grond van de loutere vaststelling dat deze elementen volgens haar van recente datum zouden zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beoordeling in essentie heeft herleid tot één enkel criterium, namelijk het ontbreken van samenwoning met de referentiepersoon en het uitspreken van de echtscheiding, zonder een daadwerkelijke en evenwichtige afweging van de overige relevante persoonlijke omstandigheden van verzoeker in aanmerking te nemen.

Bijgevolg is deze intrekking van zijn verblijfsrecht in België, ondanks de aangevoerde positieve elementen en omstandigheden, een onevenredige en onbillijke beslissing.

Gezien de feiten van de zaak volledig niet in aanmerking worden genomen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken met deze beslissing het proportionaliteitsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.12. Voor zover verzoeker verwijst naar het betoog dat hij uiteenzette onder het eerste middel kan naar voorgaande bespreking van dit middel in dit arrest worden verwezen. Een schending van het zorgvuldigheids- of proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

2.13. Verzoeker voert aan dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd, dat hij hier duurzame persoonlijke en maatschappelijke banden heeft ontwikkeld, werkt, zich heeft geïntegreerd in de samenleving en inspanningen heeft geleverd om zijn maatschappelijke participatie te verstrekken door onder meer het volgen van Nederlandse les. Hij stelt dat de bestreden beslissing enerzijds “*uitdrukkelijk*” deze “*positieve integratie-elementen*” in zijn hoofde erkend en deze anderzijds “*buiten beschouwing*” laat omdat zij van “*recente datum*” zouden zijn.

2.14. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker door louter opnieuw te bevestigen dat hij werkt, Nederlandse les volgde en een bloot betoog te voeren over duurzame verankering, niets inbrengt tegen het geheel van volgende motieven die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing:

“Met een aantal van de voorgelegde stukken, zoals arbeidsovereenkomst en loonfiches tracht betrokkene wel aan te tonen dat hij zijn leven hier in België heeft opgebouwd en in eigen land niets meer heeft. Wat betreft de duur van het verblijf van de betrokkene in België, kan worden vastgesteld dat dit van eerder kortstondige aard is. Tot op heden gaat het om een verblijf van minder dan vijf jaar (aankomstverklaring – aankomst op 04.03.2021), wat, gelet op zijn leeftijd, niet als betekenisvol kan worden beschouwd. In deze relatief korte periode is het de betrokkene wel gelukt zich in te schrijven voor een inburgeringstraject, waaruit blijkt dat hij sinds 07.12.2021 een inburgeringstraject volgt en het onderdeel ‘Maatschappelijke Oriëntatie in het Albanees’ met succes heeft afgerond. Daarnaast was hij ingeschreven voor een cursus Nederlands A1 bij CVO Semper (20.09.2022 – 26.01.2023) en heeft hij werk gevonden, wat onmiskenbaar positieve elementen zijn. Deze elementen vormen echter geen bezwaar om de huidige beslissing te nemen. De inburgering in het Albanees en de tewerkstelling zijn immers van recente datum. Van een duurzame verankering in België, voortvloeiend uit de tewerkstelling, het volgen van de verplichte inburgering, is naar ons oordeel nog geen sprake. Ten slotte, wat betreft de banden van de betrokkene, zowel familie-, culturele als sociale banden met zijn land van herkomst, werd feitelijk niets aangetoond. Het is evenwel redelijk aan te nemen dat de betrokkene nog voldoende vertrouwd is met de taal of talen van zijn herkomst, aangezien hij inburgering in het Albanees heeft gevolgd. Mede doordat hij gehuwd is geweest met een vrouw van Albanese origine, kan worden aangenomen dat zij als koppel hun moedertaal of talen hebben gesproken en hun culturele, religieuze en sociale tradities in ere hebben gehouden. Het administratief dossier biedt eveneens geen aanwijzingen dat betrokkene, vanwege een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, belemmerd zou worden om terug te keren naar dat land. In reactie op ons hoorrecht van 13.02.2024 heeft betrokkene geen overgemaakt die dit zouden kunnen aantonen. Ook heeft hij geen bewijzen verstrekt waaruit blijkt dat het voor hem onmogelijk zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren.”

Geen van de andere voorgelegde documenten, zoals het blanco strafregisters, het bewijs van ziekteverzekering, attesten van geen leefloon, enz., brengen iets bij betreffende de na te gaan humanitaire elementen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Vandaar dat ook bovenstaande humanitaire elementen geen verschil maken bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf van betrokkene op basis van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.”

2.15. Verzoeker laat deze motieven ongemoeid waardoor deze overeind blijven. Hij kan niet ernstig voorhouden dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de inspanningen die hij heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren of deze “*buiten beschouwing*” zou hebben gelaten. Verweerder oordeelde dan ook op zorgvuldige wijze dat de aangevoerde elementen niet verhinderen dat het verblijfsrecht van verzoeker kan worden ingetrokken omdat hij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de referentiepersoon in functie waarvan hij het verblijfsrecht bekam.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	M. CLAES
---------------------	----------